

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. VI. Vtrum Creaturæ videantur in Deo tanquam in medio cognito.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

reddunt ipsi adversarij, quod si deberetur Visio, deberetur etiam amicitia Dei & gratia sanctificans, quod est impossibile. Subsumo. Atqui Visio imperfecta etiam nulli creaturæ debetur, ergo ideo non debetur, quia si deberetur talis visio, deberetur etiam aliqua saltem imperfecta amicitia & gratia; ergo farentur adversarij, quod talis imperfecta visio etiam radicaretur in aliqua gratia habituali: ergo jam deberent admittere tam remissum gradum gratiæ, cui tanquam fructus adæquatus responderet talis Visio imperfecta. Hoc autem esse falsum probatur. Talis imperfecta visio esset ex natura sua exclusiva visionis beatificantis in subiecto habente Jus ad visionem beatificantem: (omnis enim gradus gratiæ tribuit hoc Jus) atqui hoc esset miraculum monstruosum, inferens statum violentum gratiæ, incompenabile per aliud, (nihil enim est, per quod beatitudinis defectus compenari possit) adeoque depressivum potius quam promotivum naturæ, qualia miracula implicare infra docebimus, ergo à primo ad ultimum impossibilis est ejusmodi Visio Dei imperfecta. Quod si dicas, talem imperfectam visionem non fore fructum adæquatum, sed ex natura sua velle esse conjunctam cum visione beatificante, iterum implicantia loqueris, dum talem visionem facis esse ex natura sua superfluum, & profus inastimabilem, ut consideranti liquet.

181. Confirmatur 2. Si est possibilis Visio Dei imperfecta non satiatiua, erit quoque possibilis visio Dei tam imperfecta, ut confundat Deum cum creatura, hoc est, intuitiva tantum secundum illa prædicata, quæ Deo cum creatura sunt communia v.g. quod sit Spiritus &c. consequens autem est absurdum. Ergo &c. sequelam admittit Ariaga, in hoc laudandus, quod consequentiam doctrinæ teneat, quamvis eam vocet P. Esparza ex terminis absurdam, etiam si nullā aliā ratione possit impugnari. Probatur tamen absurdam esse sequelam. Si enim est possibilis tam imperfecta visio, nulla amplius superest ratio negandi, eam defacto deberi Angelo: sicut inferiori Angelo debetur cognitio intuitiva superioris Angeli secundum illa prædicata, secundum quæ non exceditur à superiore Angelo; quod cum à nemine concedatur, fatendum est, omnem Visionem Dei implicare, ex cuius possibilitate argueretur connaturale debitum, & possibilitas visionis confundentis Deum cum creaturâ. Hinc

182. Probat potest Conclusio quasi à priori. De conceptu entis omnium excogitabilius perfectissimus est, inhabitare lucem penitus inaccessiblei, nisi per favorem & gratiam; atqui omnis visio Dei quantumvis esset imperfecta, esset accessus ad lucem divinam, & quædam possessio illius stabilis ac perpetua; ergo nulla visio Dei, quantumvis imperfecta, potest haberi nisi per gratiam & favorem: ergo non potest ulli creaturæ secundum se esse debita. Probo jam hinc ulterius, non posse esse ullam quæ non sit satiatiua. Nulla visio Dei potest haberi nisi per gratiam, ut jam dictum

est: ergo nulla est possibilis, nisi quæ possit esse debita Amico. sed nulla visio Dei non satiatiua potest esse debita Amico: de ratione enim Entis perfectissimi est, vel non esse amicum, vel esse amicum perfectum, saltem radicaliter & habitualiter: atqui non esset amicus perfectus, si negaret visionem satiatiuam; ergo nulla Visio Dei potest haberi, quæ non sit satiatiua. Minor patet. Qui enim habet bona satiatiua, & illa alteri non communicat, hoc ipso non colit cum illo amicitiam perfectam, de cuius conceptu est, habere bona communia.

183. Probatur Conclusio iterum, ostendendo probabilem repugnantiam visionis Dei, quæ videatur vnum Dei attributum v.g. Omnipotentia, non visâ v.g. omni scientiâ. Repugnat videri vnum attributum divinum quæ divinum, hoc est, in ratione *Infiniti*, quia videantur etiam cetera: ergo repugnat Visio de qua disputamus. Declaratur antecedens. Infinitas divinorum attributorum non nisi ex duplici capite desumi & cognosci potest. Primum quidem, ex ordine ad infinitos terminos quos respicit: hoc modo fatendum est non videri à beatis Omnipotentiam, quia non vident in Deo omnes terminos possibiles illius. Secundò ex identitate cum omni perfectione simpliciter simplici: atqui hæc identitas secundum adversarios non videretur, si vnum attributum videretur altero non viso: videretur quidem identice, sed non formaliter, siue ut clarior dicam, non videretur eo modo, quo defacto videtur à beatis: ergo non videretur in ratione *infiniti*, ergo visio attributi divini in ratione *infiniti*, debet esse visio omnium attributorum constituentium Deum in ratione entis *infiniti*, & plenè felicitantis ac satiantis. In hoc sensu verum est quod docet Suarez, Derkenius, & plures alij, quod vnum attributum divinum includatur formaliter in ceteris, non utique in ordine ad cognitionem abstractivam, & ænigmaticam, sed intuitivam.

184. Confirmatur. Est contra perfectionem Boni *infiniti* cogniti & possessi, quæ talis, posse contemni & finito postponi: atqui visio de qua disputamus, esset possessio boni *infiniti* quæ talis: ergo non posset stare cum contemptu Dei: e contra etiam posset stare cum contemptu Dei: ergo repugnat. Probatur hoc ultimum antecedens. Talis visio posset stare cum peccato mortali: ideo enim visio beans non potest stare cum peccato, quia necessitat ad amorem Dei: ideo autem necessitat, quia satiat: ergo visio non satians non necessitat ad amorem: ergo posset conjungi cum peccato mortali. ergo cum contemptu Dei.

CONTROVERSIA VI.

Utrum creaturæ videantur in DEO tantumquam in medio cognito.

185. **A**lijs teminis quæstio proponi solet, Utrum creaturæ videantur in Deo (vel ut PP. loquuntur,

quantur, in Verbo) formaliter, vel tantum causaliter. Sensus est, an in Deo detur formaliter aliquis respectus transcendentalis ad quamvis creaturam in particulari, in quo respectu tanquam in medio reluceat ipsum esse creaturæ tanquam terminus illius respectus, ita ut Visio directè feratur in Deum, oblique & indirectè in creaturam. Quando autem PP. dicunt creaturas videri in Verbo, nolunt dicere, quòd Verbum sit specialiter illud medium in quo videntur creaturæ; sed ut in similibus solent, Verbo appropriant opera divinæ sapientiæ, quamvis sint toti Trinitati communia.

186. Jam verò causaliter dicitur vnum in alio cognosci, quando cognitio directà alicujus objecti est (quomodocunque) causā, ut resultet alia cognitio directà alterius objecti, absque eo, quòd illud alterum objectum habeat respectum intrinsecum ad hoc. Si ergo Deus alicui beato manifestaret aliquod objectum creatum, sive supplendo concursum objectivum illius creaturæ, sive revelando illi existentiam talis creaturæ, cum evidentia revelationis divinæ, diceretur beatus cognoscere talem creaturam in Deo causaliter, non formaliter.

187. Prima sententia est, non posse creaturas videri in Deo formaliter, sed tantum causaliter. *Vasquez cum suis affectis, Hackero, Becano, Gaspar. Hurt. Turriano.* Secunda affirmat, & est longè communior, post S. Thomam. q. 12. a. 8. 9. 10. & q. 58. ar. 6. & totam ejus scholam.

188. Probatur. 1. Autoritate S. Dionysii, qui de divinis nomin. disertè tradit, ipsum Deum cognoscere creaturas in se ut in causā: ergo etiam à beatis possunt in Deo videri creaturæ. Verba illius sunt: *Ipsa seipsam omnium causā noscens divina mens, nullo prorsus modo ea quæ à se profecta sunt, & quorum causā est, ignorabit. Si enim causā una Deus rebus omnibus statim largitur, eadem etiam causā una omnia, ut à se profecta, & in se ante constantia cognosceret.* Quibus verbis clarè docet, creaturas etiam quoad statum possibilitatis in Deo tanquam causā cognosci: quoad statum verò existentiae licet non possint videri in Omnipotentia, utpote indifferente, videntur tamen in Decreto Dei, quod etiam habet rationem causā. Quare per hoc quòd S. Dionysius loquatur etiam de creaturis existentibus, non enervatur hic textus, prout existimat P. Aldrete. *disf. 17. n. 4.*

189. Probatur. 2. Autoritate S. Augustini. circa quem advertendum, eum in 1. cap. Gen. modo prorsus singulari, & deinceps non probato, exposuisse, quomodo Deus in creatione mundi sex dies insumpserit, & quomodo in illis sex diebus factum sit *mane & vespere*: exponit, inquam, non quasi revera sex dies seu revolutiones cœli intercessissent, sed per diversas cognitiones Angelorum beatorum, secundum sex ordines creaturarum à Moysè recensitarum. Sit, ergo, inquit, in cognitione spirituum dies primus, in cognitione firmamenti secundus, in cognitione discretionis terræ ac maris tertius, in cognitione solis ac lune & stellarum quartus, in cogni-

tione reptilium ac volatiliū quintus, in cognitione iumentorum & ferarum, vel ipsius hominis sextus. Porro in isto ordine cognitionum tanquam sex diebus, explicavit manè & vespere per duplicem cognitionem Angelorum, quarum una cognoscunt directè Deum, altera verò directè creaturas existentes; & priorem vocat *Matutinam*, posteriorem verò *Vespertinam*. Deinde explicans has duas cognitiones sæpius repetit, per matutinam cognosci creaturas in Deo, ut in Idæa & arte, per Vespertinam cognosci creaturas in seipsis. Denique semper inculcat, creaturas melius videri per visionem matutinam, quàm per Vespertinam. Ad hunc locum ita respondet Vasquez, ut vim inferat verbis, & illis planè contradicat.

190. Scio, S. Augustinum alibi lib. 4. de Gen. adlir. c. 32. dicere, cognitionem Vespertinam, hoc est, creaturarum in seipsis, fuisse necessariam ad discernendam creaturam à creatore: sed est intelligendus de discretionem creaturæ à creatore in ratione cognoscibilis, nempe ut sciret Angelus, creaturam in se & directè non esse tam perfectè cognoscibilem atque est in Deo. quæ imperfectio creaturæ deprehenditur ab Angelo experimentaliter per cognitionem directam creaturæ.

191. Aliqui ut *Franc. de Lugo & Quiros*, pro se etiam afferunt Concilium Senonense, decreto. 13. ubi dicit, *Beatis pervium esse Divinitatis speculum, in quo, quidquid illorum interfit, illucescat.* Cæterum hinc nihil solidè probatur. Communior enim sententia negat beatos videre Visione beatā, & in Deo, quæ successu temporis cognoscunt, & tamen etiam de his loquitur Concilium. Dixi, communior esse sententiam. Qui enim tenent opinionem, quòd Visio beata sit fluens (quæ mihi semper placuit, & nunc video supponi à P. Izquierdo *disf. 20. q. 4. prop. 8. n. 65.*) posset cum eodem auctore defendere oppositum. Sed sanè ad Concilium non pertinebat hæc definire aut supponere. Accedit, quòd secundum vera principia optica, objecta quatenus videntur in speculo, non videntur tanquam in medio habente respectum ad objectum visum, sed videntur immediatè (& hoc sensu directè) quamvis per species reflexas à speculo ex angulo incidentiæ aequali angulo reflexionis: sicut ergo speculum reflectit species, ita Deus supplendo concursum objectorum fungitur aliquo modo officio speculi.

192. Probatur nunc Conclusio ratione, ostendendo, non posse in Deo negari omnem respectum transcendentalem ad creaturas. Si Deus non haberet intrinsecam connexionem cum singulis creaturis in particulari, sequitur, hanc denominationem: *Cognoscere*, quòd *Leo non involvat contradictionem, distinguatur ab equo, sit rugibilis &c.* non esse Deo adæquatè intrinsecam, adeoque scientiam Leonis ut possibilis, & discernentem Leonem ab equo, esse formam nec adæquatè vitalem, nec adæquatè Deo intrinsecam, sed partim intrinsecam partim extrinsecam, compositam scilicet ex entitate Dei, & entitate Leonis, quoad statum ob-

tum objectivum, seu quoad possibilitatem illius intrinsecam objectivam, seu Logicam, ut vocari solet. consequens est absurdum: ergo Deus saltem quoad suam scientiam habet intrinsecam connexionem cum creaturis, non quidem quoad coëxistentiam, sed quoad illum statum objectivum quem adversarij admittunt. Sequelam concedunt adversarij, & facile demonstratur. docent enim adversarij, quod etiam si fingamus implicare Leonem, non propterea Deus esset alius quam qui est defacto; atqui in illa hypothesei Deus non haberet hanc denominationem: *cognoscere Leonem non implicare*: talis enim cognitio, utpote tunc falsa, Deo convenire non posset: ergo in illa hypothesei esset ablata pars constitutiva huius denominationis. sed nihil esset ablatum præterquam possibilitas intrinseca Leonis, omnibus ex parte Dei remanentibus: ergo hæc possibilitas esset pars constitutiva illius cognitionis; sed hæc possibilitas, ut supponunt adversarij, est quid extra Deum: ergo illa cognitio esset partim aliquid extra Deum. Brevius. Dicunt adversarij: Implicante Leone, nihil implicaret in Deo: atqui implicante Leone non daretur Scientia hæc: *Leo est possibilis*: ergo hæc scientia non est adæquatè in Deo.

193. Minorem verò esse absurdum, probat P. Aldrete, fundando se in doctrina Recentioribus admodum familiari, quod nempe nullus datur huiusmodi status objectivus, aut possibilitas intrinseca, sed sola extrinseca, nempe Omnipotentia Dei. Ego tamen ab hoc abstinco, cum sit questio philosophica, neque ad præsens intentum villo modo necessaria, admittentibus illum statum objectivum ante hac omnibus nostræ sententiæ patronis; & licet illi RR. speciosis argumentis moveantur, non desunt tamen etiam hoc tempore, quibus illa fallacia videntur, inter quos & ego sum. *videatur P. Izquierdo in Pharo scient. disp. 10. & 11.*

194. Aliter ergo probo, absurdum esse, quod scientia quam Deus habet de Leone: *quod sit possibilis, quod distinguatur ab equo, &c.* non sit Deo adæquatè intrinseca. Scire, est vitaliter attingere, & scientia est imago intentionalis & vitalis objecti, adeoque est vita in actu secundo. sed de conceptu vitæ in actu secundo est, esse intrinsecam cognoscenti, cum debeat vitaliter & experimentaliter afficere (seclusis imperfectionibus) & consistit in indivisibili, ergo absurdum est dicere, scientiam compleri per ipsum statum objecti extrinseci.

195. Responder Vasquez, non esse absurdum admittere in Deo huiusmodi denominationem vitalem partim extrinsecam, esto sit nobis imperceptibilis, cum defacto admittenda sit in Actibus liberis Dei.

Sed contra 1. Nam hæc ipsa argumenta cogunt ad asserendum, decreta libera Dei, esse Deo adæquatè intrinseca, ut infra dicemus.

Contra 2. Quia si est vrgentissima ratio hoc admittendi in actibus liberis Dei ob Dei immutabilitatem, non est imperceptibilis difficultas ex-

tendenda ad actus Dei necessarios, ubi non vrget eadem ratio, vel alia similis, qualis in præfenti nulla vrget.

196. Concesso ordine intrinseco scientiæ divinæ ad creaturas in particulari, concedendus etiam est similis ordo in ipsa Omnipotentia. Ratio est, quia si ille prior ordo absolvitur ab omni imperfectione dependentiæ, eò quod talis connectio non sit propriè dicta dependentia aut indigentia, posterior quoque absolvendus erit. Ratio vltior est, quia perfectius est, habere adæquatè intrinsecam potentiam absolutam aliquid faciendi, quam habere tantummodo quasi inchoatam, & conditionatam, & opus esse alterius adminiculo.

197. P. Bernardus Aldrete, *disp. 6. s. 2. n. 8.* hanc virtutem conditionatam exagitat hoc modo. Si in Deo esset tantum conditionata potentia faciendi hominem, si is non repugnet, erit etiam conditionata potentia faciendi hircocervum, si is non repugnet: sequelam concedunt adversarij, & quidem consequenter; admittunt enim, factâ hypothesei quod homo implicaret, adhuc esset in Deo eadem potentia faciendi hominem, casu quo non repugnaret: atqui tunc esset potentia conditionata faciendi aliquid implicans: ergo etiam defacto habebit potentiam faciendi hircocervum, non obstante ejus implicantiâ. Concessâ sequelâ sic vrget. Hæc potentia conditionata faciendi hircocervum, non minus est chymærica, quam virtus producendi alium filium divinum, sub conditione quod non repugnet, aut potestas mentien- di, supposito quod esset honestum, & non amplectendi virtutem, sub conditione quod esset mala: vel facultas annihilandi suum Filium, sub conditione quod non repugnet talis annihilatio, sive potestas producendi plures Deos, sub conditione quod non repugnet, producendi actus liberos realiter distinctos &c: quæ omnia absurdissima sunt, & adversarijs indigna.

198. Verum non difficulter ad hæc terricula lamenta responderent (meo quidem iudicio) adversarij, negando paritatem. Si enim res attentius consideretur (in qua tamen declaranda non est operæ pretium immorari) in his omnibus exemplis, si dicatur alligari possibilitatem Dei Filio vnico & indestruibili habenti identificatam naturam divinam, item negationi plurium Deorum, voluntati necessariæ nunquam fallendi, amandi virtutem, &c. non alligatur possibilitas Dei alicui à Deo realiter distincto, & includenti essentialiter imperfectionem, sicut in nostra sententia alligatur ejus possibilitas possibilitati hominis, & impossibilitati hircocervi, si dicatur Deo esse intrinseca potentia absoluta faciendi hominem, & absoluta impotentia faciendi hircocervum.

199. Aliud argumentum excogitavit P. Antonius Perez *disp. 2. c. 2. n. 94. & 95.* quo existimat demonstrari immediatam connexionem Dei cum quovis ente, immò cujusvis entis cum quovis alio possibili; est autem hoc. Implicante muscâ implicaret Deus: ergo Deus habet intrinsecam con-

E

nexionem

nexionem cum musca possibili. Probatur antecedens. Implicante muscā darentur contradictoria, nempe existeret musca, & negatio muscæ: sed his existentibus verificarentur de Deo duo contradictoria: ergo implicante muscā implicaret Deus. Minor probatur. Existente simul muscā & negatione muscæ, Deus coëxisteret muscæ & negationi muscæ: sed hoc modo verificarentur de Deo contradictoria. Minor probatur. Coëxistere negationi muscæ formaliter nihil aliud est, quàm existeret & non coëxistere muscæ. sed ex concessis Deus coëxisteret muscæ & negationi muscæ: ergo Deus coëxisteret muscæ & non coëxisteret muscæ: sed coëxistere & non coëxistere eidem, sunt contradictoria: ergo à primo ad ultimum implicante muscā verificarentur de Deo contradictoria. Vltius cum argumentum hoc etiam applicari possit cuius creaturæ respectu cujuscunque alterius, ideo inter singulas & omnes admittenda erit hujusmodi connexio possibilitatis.

Hæc doctrina tanquam nova & singularis fuit à pluribus impugnata in Hispania, vt colligere licet ex Oviedo. *Contr. 10. Met. p. 4. n. 21.*

200. Argumentum factum est subtile sophisma, pro cuius solutione distinguendum est inter hæc duo, quæ in argumento confunduntur. Primum. *Illud est cum altero quoad esse possibile connexum, de quo existente verificarentur contradictoria, si alterum implicaret.* Alterum. *Illud est connexum cum altero quoad esse possibile, de quo existente verificarentur contradictoria, si alterum existeret & implicaret.* Prior propositio est vera, altera falsa, quod ostendo. Quando in hypothese ponimus implicare muscam, non hoc ipso ponimus existeret muscam, & existeret contradictoria: sicut ex eo quod defacto chymara repugnet, non propterea defacto existunt contradictoria: quare, ad hoc vt existerent contradictoria, addenda esset secunda hypothesis impossibilis, nempe quod musca, (quæ per primam hypothesein ponebatur implicare) existeret: hinc autem probatur falsitas secundæ propositionis. Si Chymara, quæ defacto implicat, existeret, procul dubio existerent contradictoria, & vtrique contradictoriorum coëxisteret Deus, & per consequens (prout inferit P. Antonius Perez) Deus existeret, & non existeret: neque tamen Deus defacto repugnat, nec defacto coexistit contradictorijs: ergo pari modo, si ponatur implicare musca, & deinde per secundam hypothesein ponatur existeret, adeoque existeret contradictoria, sequitur quidem vigore hujus secundæ hypothesis Deum coëxistere contradictorijs, sed non propterea sequitur Deum implicaturum præcisè vi prioris hypothesis, si musca implicaret. atqui vi hujus solius hypothesis deberet sequi Deum implicare implicante muscā, etiam si non fingatur musca existeret, ad hoc vt Deus haberet connexionem cum musca possibili: argumentum autem Perezij superaddit secundam hypothesein: ergo non concludit. Itaque

In forma respondetur ad argumentum, negando antecedens. ad probationem negatur mi-

nor. Non enim præcisè ex hypothese quod implicaret musca, existerent contradictoria, sed, si musca implicaret, & simul existeret. Quod si jam in minore propositione addatur secunda hypothesis, est quidem propositio vera, sed syllogismus habet quatuor terminos.

201. Imò, secunda hypothesis est inepta ad syllogizandum: facta enim hypothese existentie contradictoriorum, tollitur fundamentum omnis formæ syllogisticæ, vt in rem præsentem optime observat Card. Pallavicinus c. 17. n. 153. quæ fundatur vnicè in hoc, quod non existant contradictoria. Possent argumento alie responsiones adhiberi, sed hæc sufficiat in re philosophicâ.

202. Contra Conclusionem obijcit. 1. Si Deus modo dicto connecteretur cum creaturis, sequeretur Deum non fore sibi sufficientem ac nullius indigentem; consequens est contra Scripturam & PP. Ergo &c. Sequelam probat P. Izquierdo. Nam, inquit, quæ major indigentia possibilitatis creaturarum, quàm non posse existeret sine illa? aut quomodo sibi satis est, qui prorsus periret, si musca impossibilis redderetur? egregia profectò indepentia divinitatis ab omnibus, quæ ipsa non sunt, vt nequeat divinitas existeret in rerum natura, si Musca desinat esse possibilis? Respondemus, connexionem intrinsecam Dei cum creaturis nec esse dependentiam, nec indigentiam, in eo sensu, quo indigentia sonat imperfectionem. Ratio est, quia vt probavimus, illa connexio est potius perfectio, quia tribuit Deo absolute & simpliciter, posse facere muscam, quod ex suo conceptu est perfectius, quàm, ex se tantum conditionatè id posse: sicut est perfectius, posse movere se absolute; quàm, posse solum si nemo resistat. Ex eodem capite reddenda est ratio, cur scientia muscæ possibilis debeat Deo esse intrinseca adæquatè, quia perfectius est vivere vitâ intentionali, quàm non vivere, vel quàm vivere solum conditionatè, si musca sit possibilis: sicut est perfectius, posse absolute intueri secreta cordium, quàm solum id posse conditionatè, si alter consentiat.

203. Ad auctoritates Scripturæ & PP, asserentium Deum nullius esse indigum, responderetur, eos locutos esse de indigentia, quæ tam doctis quàm indoctis est vera indigentia, nempe indigentia rei existentis ad existentiam sui: hanc enim solam, & non connexionem cum creaturis excludere voluisse, tam est manifestum ex fine & intentione loquentium, vt nemo prudens dubitare possit, scopus enim fuit ostendere, quod Deus omnia liberè fecerit in tempore, æquè felix futurus, si nihil produxisset.

204. Obijcit P. Izquierdo 2. Ea perfectio est concedenda Deo, quæ major alia nequeat excogitari: sed major est perfectio omnimoda independentia ac sufficientia in proprio esse, quàm dependentia ab esse alieno, seu actuali seu possibili: ergo &c. R. Negando suppositum minoris, quod connexio cum creaturis possibilibus sit dependentia vlllo modo. Nos ergo illi majori propositioni hanc mi-

hanc minorem subijcimus. Atqui est major perfectio, habere potentiam absolutam facendi muscam (quæ sine intrinseca connexione haberi non potest,) quam habere tantum conditionatam. Ergo hæc Deo tribuenda est.

209. Viget tamen. *Connekti cum existentia creaturarum eo modo quo per nos connektitur cum possibilibus, esset imperfectio: ergo etiam connekti cum possibilibus. quid enim refert, quod creaturæ sint posibles vel existentes, quandoquidem utroque modo sunt aliud à Deo? Nisi tantum vir hæc proponeret, essent omittenda.*

206. R. Ineptam esse hypothesin antecedentis. connexio enim cum creaturis existentibus arguens imperfectiorem in Deo, deberet esse dependentia Dei à creaturis eo modo quo defacto creaturæ pendent à Deo. positâ tali dependentiâ, hoc ipso creaturæ non penderent à Deo, quia non potest dari mutua dependentia quoad primum esse. Connexio Dei cum creaturis possibilibus stat cum eandem dependentia in existendo à Deo, & non sequitur mutua dependentia: vides ergo, quod male fingatur connekti Deo cum creaturis existentibus, prout connektitur à nobis cum possibilibus.

207. Disputat P. Izquierdo deinceps contra quorundam modernos (illi sunt Romani) qui ad ejus argumenta expeditius se existimant respondere, supponendo illud suum solenne principium, quod Deus sit omnium possibilium formalis possibilitas, & omnium impossibilium impossibilitas, non admittentes ullam possibilitatem intrinsecam Logicam seu objectivam; quo supposito dicunt, Deum ideo non pendere à possibilitate creaturarum, quia hoc aliud non esset, quam Deum pendere à seipso, cum ipse sit possibilitas omnis. Quomodo hos vigeat P. Izquierdo, videri potest apud ipsum. ego breviter

208. Quæro ex istis, nunquid omnipotentia Dei respicit creaturam, & hæc est terminus illius respectus, in quo tanquam in medio cognoscitur? nunquid hic terminus (explica illum ut volueris) est subiectum denominationis quam accipit ab omnipotentia, quando denominatur per te possibilis? nunquid est de necessitate Omnipotentia, tribuere hanc denominationem? nunquid ad hanc denominationem ille terminus est necessarius nihil horum negari potest. Ecce! de hoc termino, de hac necessitate procedunt argumenta adversariorum, qui putant hanc esse indigentiam illius termini, siue nolis siue velis illum terminum vocare *possibilitatem intrinsecam*; quam quidem ego malo admittere, quam cum quibusdam inde ad nos translatis, concedere hanc propositionem: *Homo est formaliter homo per aliquid quod nec formaliter nec realiter est homo*: ad quam concedendam adacti sunt ex eo, quod docuissent, Essentiam divinam esse formale verificativum hujus propositionis, *Homo est Homo*. Ad alia argumenta P. Izquierdo partim responsum jam est, partim respondebitur infra, quando agemus de Comprehensione Dei.

209. Pro Coronide hujus controversiæ, placeat referre novam viam defendendi, quod creaturæ videantur in Deo formaliter, absque eo quod admittenda sit in attributis divinis, prout sunt perfectiones simpliciter simplices, vlla talis connexio cum creaturis possibilibus, ut implicante muscâ implicaret hic Deus.

210. Posset ergo quis dicere, esse quidem in Deo ordinem intrinsecum ad creaturas in particulari, & quidem ordinem necessarium, & realiter indefectibilem, sed tamen virtualiter intrinsecè distinctum ab ipsa Entitate Dei, sicut infra dicemus, actus liberos Dei ab essentia divina distingui, cum hoc tamen discrimine, quod actus liberi Dei, in quantum sunt virtualiter distincti, & habent præcisam rationem terminationis, ut sic inquam potuissent defacto non existere, sed existere actus oppositus; at verò terminatio ad possibilitatem muscæ, non potuisset etiam hoc sensu defacto abesse à Deo, secundum suas perfectiones simpliciter simplices spectato, quia non potest musca non esse possibilis, sed tamen quæ sub hypothesi impossibili, si musca implicaret, à Deo abesset, & ejus loco esset alia formalitas seu virtualitas, nempe terminatio ad muscam impossibilem. In hac ergo formalitate videri posset musca possibilis, ob ejus relationem ad muscam, absque eo quod Scientia Dei, quatenus est Perfectio simpliciter simplex, haberet ullam etiam improprie dictam dependentiam à possibilitate muscæ.

211. Hæc mihi videtur planè mens esse P. Izquierdo, si varia ejus loca inter se conferantur *disp. 20. q. 4. prop. 9. & 10. junctis illis quæ prius docuerat totâ disp. 4. præsertim prop. 2. n. 40. circa medium*. Verum nobis hic modus philosophandi non placet. 1. Quia, ut vidimus, nulla est imperfectio, tribuere attributis divinis connexionem illam quam hæcenus defendimus. Si enim talis connexio esset imperfectio, non posset, ne quidem in vlla formalitate virtualiter à Deo secundum entitatem suam distincta reperiri: nam licet hujusmodi terminationes non sint perfectiones simpliciter simplices, quia non sunt meliores ipsæ quam non ipsæ, sunt tamen perfectiones simpliciter hoc sensu, quod nullam includant imperfectionem.

212. Secundò, quia supra demonstratum est, in Deo non posse admitti distinctionem virtualem inter duo prædicata, quæ non distinguantur realiter in tertio. Atqui formalitates modò indicatæ v. g. Scientia de musca possibili, hoc ipso quia essent necessaria, non distinguerentur ab essentia divina in tertio, quia essentia divina non solum non identificatur, sed nec potest identificari cum scientia opposita, de impossibilitate muscæ: ergo non possunt hujusmodi terminationes virtualiter distinctæ admitti. Neque dicas, quod pro casu implicantiæ muscæ, posset essentia divina identificari cum terminatione opposita. 2. Potentia ad casum impossibilem, non magis est potentia, quam impotentia, & ideo non est tribuenda Essentiæ divinæ.